

DARMOWE KSIĄŻKI DO IELTS

Reading 7.0: The 30/40 Question-Type Priority Map

Jedenaście oficjalnych typów pytań, uszeregowanych według tego, ile punktów zwykle niosą i jak tanio ten punkt można zdobyć — mapa pokazująca, gdzie twoje sześćdziesiąt minut naprawdę się opłaca.

[Kliknij tutaj https://freeieltsbooks.net/pl/about/](https://freeieltsbooks.net/pl/about/)

Spis treści

Reading 7.0: The 30/40 Question-Type Priority Map

Part 1 — Zasada 30/40 raz jeszcze — i dlaczego ta książka jest mapą, nie listą

1.1 Czego naprawdę wymaga 30/40

1.2 Dlaczego jedenaście typów potrzebuje mapy, nie listy

Part 2 — Co zmienia się w 2026 roku — własna wersja Reading

2.1 Brak czasu na przenoszenie, na papierze czy na komputerze

Part 3 — Zanim przeczytasz choć słowo: dwie minuty, które decydują o tekście

3.1 Przegląd struktury przed pełnym czytaniem

3.2 Najpierw pytania, czy najpierw tekst?

Part 4 — Mapa priorytetów: jedenaście typów pytań uszeregowanych według dochodowości

4.1 Identyfikowanie informacji oraz identyfikowanie poglądów autora

4.2 Dopasowywanie nagłówków

4.3 Uzupełnianie podsumowania, notatek, tabeli i schematu blokowego

4.4 Wielokrotny wybór

Part 5 — Parafraza: mechanizm, który utrudnia każdy typ

5.1 Dlaczego to parafraza, nie słownictwo, jest faktyczną umiejętnością

5.2 Ćwiczenie do powtarzania

Part 6 — Czas rozłożony na trzy teksty, nie tylko w obrębie jednego

6.1 Który tekst najpierw?

6.2 Pomiń i wróć, nie utknij i stój w miejscu

Part 7 — Jeden tekst, od początku do końca

7.1 Przegląd

7.2 Tekst i pytania

7.3 Odpowiedzi i dlaczego błędne opcje zaprojektowano tak, by je wybrać

Part 8 — Sprawdzanie własnych postępów

8.1 Ta książka to technika, nie test

Koniec

Reading 7.0: The 30/40 Question-Type Priority Map

Free IELTS Books — freeieltsbooks.net Aktualizacja: wrzesień 2026

O czym jest ta książka

The Band 7.0 Blueprint, również darmowa na tej stronie, wyjaśnia już podstawowy mechanizm: Reading jest oceniane w skali do 40 punktów, a mniej więcej 30 poprawnych odpowiedzi daje band 7. Nazywa też pojedynczą, największą przeszkodę na drodze z 6.5 do 7.0 — mylenie **False** z **Not Given** — oraz powód, dla którego to parafraza, nie słownictwo, jest w praktyce największą częścią czytania po angielsku. Ta książka tego nie powtarza. Zaczyna dokładnie tam, gdzie tamta kończy: jedenaście oficjalnych typów pytań, uszeregowanych według tego, ile punktów zwykle niosą i jak tanio ten punkt można zdobyć, gdy zna się pułapkę danego typu.

Każdy z jedenastu typów dzieli tę samą strukturalną cechę, nazwaną tu raz i pokazaną w sekcji każdego typu z osobna: egzamin jest zbudowany wokół lokalizowania i dopasowywania konkretnego szczegółu, nie wokół przeczytania i zrozumienia całego tekstu na wstępie. Ta książka nie traktuje wszystkich jedenastu typów tak samo. Cztery, które zwykle niosą najwięcej punktów, dostają pełny playbook każdy — co dany typ pyta, jego własną pułapkę, technikę, przykład opracowany. Pozostałych siedem dostaje krótszy, ale kompletny wpis. Ta nierówność jest celowa: mapa szereguje, lista nie.

Ta książka dotyczy wyłącznie Academic Reading. General Training Reading dzieli te same jedenaście typów pytań i ten sam sześćdziesięciminutowy, czterdziestopytaniowy kształt, więc każda technika w tej książce przekłada się na niego wprost — ale jego teksty i jego tabela przeliczania surowego wyniku na band różnią się od Academic, a tytułowe „30/40” tej książki to liczba specyficzna dla Academic. Zdający General Training powinien użyć własnej tabeli band swojego modułu, nie tej, w połączeniu z technikami z tej książki.

Czym ta książka nie jest

Nie jest samotestem. **The Minimum-Effort Path to 7.0** daje już oficjalny samotest i zasadę zatrzymania dla Reading — posortuj swoje błędne odpowiedzi według typu pytania, bo wynik zbiorczy ukrywa, który typ faktycznie kosztuje cię punkty. Ta książka nie wymyśla drugiego, konkurencyjnego samotestu. Część 8 odsyła cię tam z nazwy, gdy przeczytasz już technikę z tej książki i zechcesz sprawdzić, czy zadziałała.

Nie obejmuje Listening, Writing ani Speaking. Każda z tych umiejętności ma własną, dedykowaną książkę na tej stronie. Ta książka dotyczy wyłącznie Reading.

Jedna obietnica tej książki

Zdobycie bandu 7 w Reading nie polega na czytaniu szybciej ani rozumieniu większej części każdego tekstu. Polega na wiedzy, który z jedenastu typów pytań faktycznie niesie punkty, dokładnie jak każdy z nich jest skonstruowany tak, by go przeoczyć, oraz na wydawaniu swoich sześćdziesięciu minut tam, gdzie się to opłaca. Żadna technika w tej książce nie jest przedstawiana jako gwarancja złapania konkretnej

odpowiedzi — każda jest opisana tym, czym jest: ogranicza nazwany sposób popełniania błędu. Tylko oficjalny wynik egzaminu określa twój faktyczny band.

Jedna rzecz do wiedzy, zanim zaczniesz

Tekst, pytania i każdy przykład opracowany w tej książce zostały dla niej wymyślone. Żadne z nich nie jest transkrypcją ani bliską kopią jakiegokolwiek prawdziwego tekstu ani pytania z IELTS Reading — treść prawdziwego egzaminu nigdy nie jest tu powielana, i nic tutaj nie powinno być z nią mylone. Ćwiczenie na wymyślonym przykładzie uczy techniki; tylko oficjalne materiały do ćwiczeń pokazują, gdzie faktycznie stoisz.

© 2026 OurSharedCode — freeieltsbooks.net. Ta książka jest niezależną publikacją, rozpowszechnianą bezpłatnie w celach edukacyjnych.

IELTS® jest zastrzeżonym znakiem towarowym British Council, IELTS Australia Pty Ltd (należącej do IDP Education) oraz Cambridge English (część Cambridge University Press & Assessment) — zwanych łącznie „IELTS Partners”. Ta publikacja i jej autor nie są powiązani z IELTS Partners, nie są przez nich sponsorowani, wspierani ani zatwierdzeni; słowo „IELTS” pojawia się w tytule i tekście wyłącznie po to, by opisać temat tej książki.

Wszystkie pytania, wzorcowe odpowiedzi i objaśnienia są oryginalną pracą autora; nie powielono tu żadnych oficjalnych materiałów IELTS. Aktualne oficjalne informacje o egzaminie znajdziesz na ielts.org.

Możesz swobodnie udostępniać tę książkę w całości i bez zmian. Nie wolno jej sprzedawać. Dobrowolne darowizny pokrywają wyłącznie koszty hostingu, domen i

tłumaczeń; żadne materiały nie są sprzedawane, a darowizny nie mają związku z IELTS Partners.

Part 1 — Zasada 30/40 raz jeszcze — i dlaczego ta książka jest mapą, nie listą

1.1 Czego naprawdę wymaga 30/40

The Band 7.0 Blueprint już to obejmuje: band 7 w Reading wymaga mniej więcej 30 poprawnych odpowiedzi na 40. Dokładna liczba nieznacznie zmienia się od egzaminu do egzaminu. To wskaźnik trafności pod presją czasu w trzech tekstach w ciągu sześćdziesięciu minut. To nie wymóg pełnego zrozumienia wszystkiego, co się czyta. Niewielu zdających kończy z zapasem czasu i pełnym zrozumieniem wszystkich trzech tekstów. Zdający na bandzie 7 to ci, którzy wydają swój ograniczony czas na pytania, które się opłacają. To nie są ci, którzy czytają najszybciej, ani ci, którzy rozumieją najwięcej.

Ta jedna idea — wydawaj ograniczony czas tam, gdzie się opłaca — jest naczelną zasadą organizującą całą tę książkę, posuniętą o jeden krok dalej niż robi to Blueprint.

1.2 Dlaczego jedenaście typów potrzebuje mapy, nie listy

Listening ma sześć oficjalnych typów pytań. Książka o Listening może poświęcić każdemu z nich mniej więcej tyle samo miejsca i nazwać się kompletną. Reading ma ich jedenaście. Traktowanie wszystkich jedenastu tak samo — ta sama długość, ta sama głębokość, w kolejności, w jakiej akurat drukuje je podręcznik — ma dwa koszty. Poświęć każdemu za mało miejsca, a żaden nie będzie użyteczny. Poświęć każdemu tyle samo miejsca, co sześciu typom Listening, a książka wyjdzie zbyt długa, by ją faktycznie przeczytać.

Dlatego ta książka szereguje je zamiast tego. Cztery typy zwykle niosą większość z 40 punktów egzaminu. Zdający, który zna ich konkretną pułapkę, zdobywa te punkty tanio. Pozostałe siedem niesie mniej punktów każdy, albo tyle samo punktów przy wyższym koszcie czasowym. Dostają krótszy, ale kompletny wpis: pułapkę i technikę, bez osobnego przykładu opracowanego dla każdego z nich.

To uszeregowanie nie jest oficjalną tabelą punktacji. Dokładny zestaw typów pytań różni się od egzaminu do egzaminu, a IELTS nie publikuje stałej liczby punktów na typ. To własne uszeregowanie priorytetów tej książki, zbudowane na oficjalnym formacie egzaminu i na tym, które pułapki faktycznie blokują zdających na poziomie 6.5. Ma zmienić sposób, w jaki wydajesz sesję ćwiczeniową: pracuj nad czterema najbardziej dochodowymi typami, aż ich pułapka przestanie cię łapać, a potem przejdź przez resztę.

Part 2 — Co zmienia się w 2026 roku — własna wersja Reading

The Band 7.0 Blueprint omawia już w pełni zmiany sposobu podchodzenia do egzaminu: test papierowy wycofuje się na całym świecie od połowy 2026 roku, Writing on Paper pozostaje opcją w wybranych krajach, a większość zdających podchodzi teraz do każdej umiejętności na komputerze. Ta książka tego nie powtarza.

Własna konsekwencja przejścia na komputer dla Reading jest mniejsza, niż mogłoby się wydawać, i mniejsza niż w przypadku Listening. Reading nigdy nie miało struktury „pisz teraz, przenieś odpowiedzi później”, tak jak papierowy Listening. Na papierze sześćdziesiąt minut już obejmowało zapisywanie odpowiedzi bezpośrednio na arkuszu odpowiedzi w trakcie pracy. Nie było osobnego bloku na przeniesienie odpowiedzi na koniec, który trzeba by planować. Na komputerze wpisujesz odpowiedzi bezpośrednio w formularz na ekranie w trakcie czytania. Znów, nie ma niczego do przeniesienia później.

2.1 Brak czasu na przenoszenie, na papierze czy na komputerze

Praktyczny wniosek: dostawa komputerowa zmienia dla Reading mniej niż dla pozostałych trzech umiejętności. Nie ma nowego okna sprawdzania, które trzeba by planować, ani starej siatki bezpieczeństwa, która by zniknęła. Jeden nawyk wciąż warto z tego wynieść, a Part 5 argumentuje za nim też z osobnych powodów: wpisz albo zapisz każdą odpowiedź poprawnie za pierwszym razem. Nie ma dedykowanego bloku czasu zostawionego na koniec, żeby wrócić i to poprawić.

Part 3 — Zanim przeczytasz choć słowo: dwie minuty, które decydują o tekście

3.1 Przegląd struktury przed pełnym czytaniem

The Band 7.0 Blueprint już zaleca poświęcenie dwóch lub trzech minut na pobieżne przejrzanie struktury tekstu, zanim przeczyta się go w pełni. Oto dokładnie, na co patrzeć w tych minutach. Policz akapity. Sprawdź, czy któryś ma nagłówek albo wyraźne zdanie tematyczne. Zauważ, gdzie tekst zdaje się przechodzić z jednego podtematu do następnego. Nie czytasz jeszcze pod kątem treści. Budujesz sobie zgrubną mapę tekstu, żeby gdy pytanie każe ci szukać jakiegoś szczegółu, mieć już wyobrażenie, w którym akapicie on się znajduje.

Ten przegląd kosztuje dwie lub trzy minuty z dwudziestu przypadających na tekst. To nie jest zmarnowany czas. Zdający, który go pomija i zaczyna czytać od słowa pierwszego, akapitu pierwszego, i tak musi zbudować tę

samą mapę. Buduje ją po prostu po jednym pytaniu naraz, pod dużo większą presją czasu niż daje jedno dedykowane przejście.

3.2 Najpierw pytania, czy najpierw tekst?

Nie ma na to jednej słusznej odpowiedzi. Ta książka nazywa faktyczną decyzję, zamiast udawać, że jedna metoda pasuje do każdego typu pytania.

Dla typów pytań, które proszą cię o **zlokalizowanie** konkretnego szczegółu — dopasowywanie informacji, dopasowywanie nagłówków, dopasowywanie cech — czytanie pytań przed tekstem jest zwykle szybsze. Wiesz, czego szukasz, zanim zaczniesz szukać. Pełne przeczytanie całego tekstu na wstępie to czas, którego nigdy nie musiałeś zużywać.

Dla typów pytań, które podążają za kolejnością samego tekstu — identyfikowanie informacji (True/ False/Not Given i jego odmiany), uzupełnianie podsumowania, uzupełnianie zdań — czytanie w kolejności tekstu i odpowiadanie na każde pytanie, gdy pojawia się jego odpowiedź, jest zwykle szybsze. Te typy są zwykle uporządkowane zgodnie z tekstem. Przejście przez tekst raz, z pytaniem w rękę, pozwala uniknąć drugiego przeszukiwania.

Part 4 wskazuje, które z tych dwóch podejść pasuje do każdego typu. Nie zostaniesz z zagadką w dniu egzaminu.

Part 4 — Mapa priorytetów: jedenaście typów pytań uszeregowanych według dochodowości

Ta część szereguje jedenaście oficjalnych typów pytań Reading.

Uszeregowanie opiera się na tym, ile z 40 punktów egzaminu zwykle niesie każdy typ, i jak tanio ten punkt można zdobyć, gdy zna się pułapkę danego typu. Nie jest alfabetyczne i nie jest kolejnością, w jakiej drukuje je akurat dany egzamin. To robocze uszeregowanie, nie oficjalna tabela punktacji — dokładny zestaw pytań zmienia się od egzaminu do egzaminu, a IELTS nie publikuje stałej liczby punktów na typ.

Cztery typy o najwyższej dochodowości dostają pełny playbook: co dany typ pyta, jego własną pułapkę, technikę i krótki przykład opracowany. Pozostałe siedem dostaje skompresowany wpis: pułapkę i technikę, bez osobnego przykładu dla każdego z nich. Jeśli brakuje ci czasu, przeczytaj najpierw pełne playbooki. Resztę przerób później.

4.1 Identyfikowanie informacji oraz identyfikowanie poglądów autora

Co pytanie zadaje. Podane jest stwierdzenie. Decydujesz, czy tekst mówi, że jest ono prawdziwe, czy autor się z nim zgadza, czy tekst w ogóle się do niego nie odnosi.

Pułapka. To pojedyncza, największa przeszkoda na drodze z 6.5 do 7.0 w Reading, i niemal zawsze jest to to samo pomylenie. **False** i **Not Given** wydają się tym samym w zwykłym czytaniu. Nie są. Stwierdzenie,

któremu tekst faktycznie zaprzecza, to False. Stwierdzenie, o którym tekst po prostu nigdy nie wspomina, w żadną stronę, to Not Given. Większość zdających, którzy tracą punkty na tym typie, wcale nie źle odczytuje tekst. Zaznaczają stwierdzenie jako False, gdy uczciwą odpowiedzią było Not Given, bo milczenie tekstu na dany temat sprawiało wrażenie rodzaju sprzeciwu.

Technika. Zanim zaznaczysz stwierdzenie jako False, znajdź w tekście dokładne zdanie, które mu zaprzecza. Jeśli nie potrafisz go wskazać, odpowiedzią jest Not Given. Dotyczy to zawsze, niezależnie od tego, jak bardzo milczenie tekstu daje ci poczucie pewności. Stosuj to za każdym razem. To zasada, nie osąd rozpatrywany za każdym razem z osobna.

Przykład opracowany. Zdanie z tekstu: *„Wczesne sesje warsztatu trwały dwie godziny, choć później organizatorzy skrócili je do dziewięćdziesięciu minut po opiniach uczestników.”* Stwierdzenie: *„Sesje warsztatu zawsze trwały dwie godziny.”* Zdający czytający pośpiesznie mógłby zaznaczyć to jako True, ponieważ tekst rzeczywiście wspomina o dwugodzinnych sesjach. Ale tekst podaje też, że długość się zmieniła. Słowu „zawsze” w stwierdzeniu wprost zaprzecza fraza „później skrócili”. Poprawna odpowiedź to False, nie True i nie Not Given, ponieważ istnieje konkretne zdanie zaprzeczające.

4.2 Dopasowywanie nagłówków

Co pytanie zadaje. Podana jest lista nagłówków, o jeden więcej niż liczba akapitów. Dopasowujesz każdy akapit do nagłówka, który najlepiej go podsumowuje.

Pułapka. Nagłówki-dystraktory są zwykle zbudowane na prawdziwym szczególnie pojawiającym się wewnątrz akapitu, a nie na jego faktycznej

głównej myśli. Akapit dotyczący głównie ekonomicznych skutków polityki może zawierać jedno zdanie wspominające o reakcji społecznej. Nagłówek-dystraktor o „reakcji społecznej na politykę” może kusić czytelnika dopasowującego na podstawie wspólnego słowa, a nie ogólnego sensu akapitu.

Technika. Zanim spojrzysz na propozycje nagłówków, nazwij główną myśl akapitu własnymi słowami, w jednej krótkiej frazie. Potem znajdź nagłówek pasujący do twojej własnej frazy. Nie skanuj najpierw nagłówków i nie wybieraj tego, który dzieli najwięcej słów z czymś, co pamiętasz z czytania.

Przykład opracowany. Akapit zaczyna się od dwóch zdań o rosnącej populacji miejskiej, poświęca cztery zdania inwestycji miasta w transport publiczny i kończy się jednym zdaniem odnotowującym skargi mieszkańców na utrudnienia podczas budowy. Czytelnik dopasowujący na podstawie „skarg” mógłby sięgnąć po nagłówek w rodzaju „Mieszkańcy sprzeciwiają się opóźnieniom w budowie”. Ale faktyczna główna myśl akapitu, ujęta w jednej frazie, to „miasto rozbudowuje transport publiczny, by nadażyć za wzrostem populacji”. Poprawny nagłówek pasuje do tej frazy. Zdanie o skargach to szczegół poboczny, nie sedno akapitu.

4.3 Uzupełnianie podsumowania, notatek, tabeli i schematu blokowego

Co pytanie zadaje. Podsumowanie, zestaw notatek, tabela albo schemat blokowy powtarza część informacji z tekstu w innej strukturze. Zostawione są luki do uzupełnienia, zwykle pod limitem słów takim jak „nie więcej niż dwa słowa”.

Pułapka. Łączą się tu dwie pułapki. Po pierwsze, limit słów to twarda zasada — technicznie poprawna trzysłowowa odpowiedź przy limicie dwóch słów daje zero punktów, nie częściowy zalicz. Po drugie, słownictwo podsumowania jest parafrazą tekstu, nie jego kopią. Skanowanie w poszukiwaniu dokładnych słów z tekstu, by dopasować je do sformułowania podsumowania, zwykle zawodzi.

Technika. Spójrz najpierw na gramatykę luki. Zdecyduj, jaka część mowy jest potrzebna — rzeczownik, czasownik, liczba — zanim zaczniesz szukać w tekście. Potem szukaj sparafrazowanej myśli, którą wyraża podsumowanie, nie jej dosłownego brzmienia. Policz słowa w swojej odpowiedzi, zanim ją zapiszesz.

Przykład opracowany. Tekst: *„Oryginalna drewniana konstrukcja mostu została zastąpiona w 1954 roku stalową ramą zaprojektowaną tak, by wytrzymać silniejsze prądy rzeczne.”* Luka w podsumowaniu: *„Drewniana konstrukcja mostu została zastąpiona ramą z _____ w 1954 roku.”* Gramatyka luki wymaga rzeczownika opisującego materiał, jedno lub dwa słowa. Sformułowanie tekstu to „stalowa rama”. Podsumowanie dostarcza już słowo „rama”, więc odpowiedzią jest po prostu „stal”, nie „stalowa rama”, co złamałoby dwusłowy limit z tego przykładu.

4.4 Wielokrotny wybór

Co pytanie zadaje. Po pytaniu albo niedokończonym zdaniu następują trzy lub cztery opcje. Wybierasz tę — czasem więcej niż jedną — którą popiera tekst.

Pułapka. Przynajmniej jedna błędna opcja to zwykle stwierdzenie prawdziwe według tekstu, które jednak nie odpowiada na konkretnie

zadane pytanie. Czytelnik sprawdzający każdą opcję tylko pod kątem „czy to prawda w tekście”, zamiast „czy to faktycznie odpowiada na pytanie”, najprawdopodobniej wybierze opcję prawdziwą, ale nietrafną.

Technika. Przeczytaj ponownie dokładny rdzeń pytania, zanim wybierzesz. Zestawiaj każdą opcję z nim, nie z tekstem w ogóle. Eliminuj opcje, które są prawdziwe gdzie indziej w tekście, ale nie odnoszą się do konkretnego pytania, tak samo jak eliminujesz opcje po prostu fałszywe.

Przykład opracowany. Tekst omawia decyzję firmy o zmianie dostawców. Wspomina mimochodem, że nowy dostawca oferuje też niższe ceny, ale podaje, że stwierdzonym powodem zmiany była niezawodność dostaw. Pytanie: *„Według tekstu, dlaczego firma zmieniła dostawców?”* Opcje obejmują „Niższe ceny” i „Bardziej niezawodne dostawy”. Niższe ceny są prawdziwe według tekstu. Ale pytanie prosi o stwierdzony powód, który tekst nazywa wprost jako niezawodność. Prawdziwy szczegół dotyczący cen nie odpowiada na zadane pytanie.

Pozostałe siedem typów

Te niosą mniej punktów każdy, albo tyle samo punktów przy wyższym koszcie czasowym, niż cztery powyższe. Każdy wpis poniżej podaje wyłącznie pułapkę i technikę.

4.5 Dopasowywanie informacji. Pytanie nazywa szczegół — datę, przyczynę, porównanie — a ty identyfikujesz, który akapit go zawiera.

Pułapka: kilka akapitów może wiarygodnie dotyczyć tego samego ogólnego tematu. **Technika:** dopasowuj na podstawie konkretnego faktu — liczby, nazwiska, podanej przyczyny — a nie ogólnego obszaru

tematycznego. Ogólny temat jest często dzielony przez więcej niż jeden akapit.

4.6 Dopasowywanie cech. Stwierdzenia dopasowuje się do listy osób, teorii, dat albo kategorii. W odróżnieniu od dopasowywania zakończeń zdań poniżej, opcje mogą być użyte więcej niż raz albo wcale. **Pułapka:** założenie, że każda opcja jest użyta dokładnie raz — zasada obowiązująca gdzie indziej w egzaminie. **Technika:** śledź na bieżąco, których opcji już użyłeś. Bądź otwarty na ponowne użycie jednej albo pozostawienie jednej nieużytej — ten typ nie stosuje zasady jeden-do-jednego, jak inne typy dopasowywania.

4.7 Dopasowywanie zakończeń zdań. Listę początków zdań dopasowuje się do listy możliwych zakończeń, przy czym zakończeń jest więcej niż początków. **Pułapka:** zakończenie może być gramatycznie poprawne dla danego początku i wciąż być błędnym dopasowaniem. Zdanie brzmi płynnie, ale mówi coś, czego tekst nie potwierdza. **Technika:** sprawdź najpierw gramatykę zakończenia względem początku, żeby zawęzić opcje. Potwierdź treść powstałego zdania w tekście, zanim ostatecznie zdecydujesz.

4.8 Uzupełnianie zdań. Pojedyncze zdanie o tekście ma lukę, pod tym samym rodzajem limitu słów co uzupełnianie podsumowania. **Pułapka:** ta sama zasada limitu słów co w 4.3, zastosowana do jednego zdania zamiast całego podsumowania. Łatwo o niej zapomnieć, gdy pytanie na poziomie zdania wydaje się mniej istotne. **Technika:** przewiduj wymagany rodzaj słowa na podstawie gramatyki luki, zanim przeczytasz tekst pod kątem treści, dokładnie jak w 4.3.

4.9 Pytania z krótką odpowiedzią. Pytanie zadane jest wprost. Odpowiadasz na nie w niewielkiej liczbie słów, znów pod limitem słów.

Pułapka: dokładne sformułowanie z tekstu jest zwykle najbezpieczniejszą odpowiedzią. Parafraza tego sformułowania — nawet w pełni poprawna, własnymi słowami — może przekroczyć konkretny limit słów albo nie pasować do dokładnej formy oczekiwanej przez klucz odpowiedzi. **Technika:** przenieś odpowiadającą frazę bezpośrednio z tekstu, zamiast przeformułowywać ją własnymi słowami. Sprawdź limit słów, zanim przejdiesz dalej.

4.10 Uzupełnianie etykiet diagramu. Diagram, mapa albo prosta ilustracja ma brakujące etykiety, a tekst opisuje, co powinno znaleźć się w każdej luce. Ten typ jest rzadki w Academic Reading — pojawia się częściej w General Training — ale jest zbudowany tak samo jak jego odpowiednik w Listening. **Pułapka:** zgubienie miejsca w opisie procesu albo układu w tekście oznacza utratę każdej następującej po nim etykiety. Etykiety są zwykle opisywane po kolei. **Technika:** śledź diagram równoległe z opisem w tekście w trakcie czytania, zgodnie z tą samą kolejnością, którą stosuje tekst. Nie skacz między diagramem a rozproszonymi fragmentami tekstu.

Uwaga o kolejności. Te sześć wpisów jest wymienionych tutaj bez konkretnej kolejności wewnętrznej, poza tym, że jako grupa są mniej dochodowe niż 4.1–4.4. Poświęć pozostały czas ćwiczeniowy na ten spośród sześciu, który twój własny samotest (patrz Part 8) pokazuje jako faktycznie kosztujący cię punkty, zamiast przerabiać je w kolejności podanej tutaj.

Part 5 — Parafraza: mechanizm, który utrudnia każdy typ

5.1 Dlaczego to parafraza, nie słownictwo, jest faktyczną umiejętnością

The Band 7.0 Blueprint już to zaznacza: pytania Reading rzadko powtarzają dokładne słownictwo tekstu. Na pytanie o „wsparcie finansowe” badania może odpowiadać zdanie w tekście mówiące o jego „finansowaniu”. To nie jest egzamin próbujący cię podejść. To sprawdzanie, czy rozpoznajesz tę samą myśl wyrażoną innymi słowami — czym w praktyce jest większość czytania w drugim języku po przekroczeniu pewnego poziomu.

Każdy z jedenastu typów pytań z Part 4 zakłada to. Sformułowanie luki w uzupełnianiu podsumowania jest parafrazą tekstu. Poprawny nagłówek w dopasowywaniu nagłówków parafrazuje główną myśl akapitu.

Stwierdzenia w identyfikowaniu informacji parafrazują twierdzenia wypowiedziane wprost w tekście. Zdający skanujący w poszukiwaniu dokładnych dopasowań słów walczy z samym zamysłem egzaminu. To nie jest osobliwość jednego typu pytań.

5.2 Ćwiczenie do powtarzania

To ćwiczenie, które możesz wykonać na dowolnym zdaniu, z dowolnego tekstu. Robi więcej dla tej konkretnej umiejętności niż samo czytanie kolejnych tekstów.

Weź jedno zdanie. Zapisz trzy różne sposoby powiedzenia tego samego, każdy zmieniający sformułowanie bez zmiany znaczenia. Na przykład:

„Populacja miasta podwoiła się między 1990 a 2010 rokiem.”

- „Między 1990 a 2010 rokiem liczba osób mieszkających w mieście urosła do dwukrotności swojej wcześniejszej wielkości.”
- „W 2010 roku miasto miało dwa razy więcej mieszkańców niż dwie dekady wcześniej.”
- „Dwudziestoletni okres zaczynający się w 1990 roku przyniósł podwojenie populacji miasta.”

Zauważ, co pozostaje niezmiennie we wszystkich trzech: fakt podwojenia i dwudziestoletni okres. Zauważ, co swobodnie się zmienia: struktura zdania, które słowo niesie główny czasownik, czy okres czasu jest nazwany wprost czy opisany. To dokładnie ten rodzaj zmienności, jaki wykorzystuje prawdziwa para tekst–pytanie. Ćwiczenie tego wprost, kilka zdań tygodniowo, buduje umiejętność rozpoznawania, którą ten egzamin nagradza bardziej bezpośrednio niż czytanie nieznanych tekstów.

Part 6 — Czas rozłożony na trzy teksty, nie tylko w obrębie jednego

6.1 Który tekst najpierw?

The Band 7.0 Blueprint już podaje plan na jeden tekst: mniej więcej dwadzieścia minut na tekst, wydane jako dwie lub trzy minuty na przegląd struktury i reszta na odpowiadanie na pytania w kolejności tekstu tam, gdzie te dwie rzeczy zwykle się pokrywają. Ta część dodaje warstwę wyżej — który z trzech tekstów zaatakować jako pierwszy.

Każdy tekst jest wart tyle samo punktów, niezależnie od tego, jak trudno się go czyta. Punktom nie zależy, który tekst uznajesz za najłatwiejszy. Zanim zdecydujesz się na drukowaną kolejność, poświęć trzydzieści sekund na przeczytanie początkowych linii wszystkich trzech tekstów. Podejmij najpierw ten, który czyta ci się najwygodniej. Niekoniecznie musi to być Tekst 1 — teksty Reading generalnie rosną trudnością w trakcie egzaminu, ale nie zawsze w sposób przewidywalny dla każdego czytelnika z osobna. Zaczynanie od tekstu, który wydaje się najbardziej przystępny, buduje roboczy rytm i wcześniej zapewnia punkty. Nie wydaje

twojej najświeższej koncentracji na tekst, który akurat drukuje się jako pierwszy.

To ta sama idea „wydawaj ograniczony czas tam, gdzie się opłaca”, którą uszeregowanie z Part 4 stosuje do typów pytań. Tutaj jest zastosowana o poziom wyżej, do całych tekstów.

6.2 Pomiń i wróć, nie utknij i stój w miejscu

Pojedyncze pytanie, które nie chce się rozwiązać po mniej więcej minucie szczerego wysiłku, nie jest warte kolejnej minuty tego samego wysiłku. Zaznacz swoją najlepszą zgadywaną. Zanotuj numer pytania, żeby móc do niego wrócić. Przejdź do następnego pytania.

To odpowiada filozofii zasady zatrzymania, którą **The Minimum-Effort Path to 7.0** stosuje do całego planu nauki — nie zmarnowany wysiłek, nie mniejszy wysiłek. Tutaj stosuje się ją do pojedynczego tekstu pod presją czasu. Zgadywanka, którą zapiszesz teraz, nawet niepewna, ma szansę być poprawna. Puste pole zostawione, bo spędziłeś pozostały czas utknąwszy przy jednym pytaniu, nie ma żadnej. Bardzo często kosztuje cię też kolejne pytanie, bo minuta spędzona w martwym punkcie to minuta nieprzeczytana dalej.

Jeśli pod koniec tekstu zostaje czas, wróć do pytań, które oznaczyłeś. Jeśli nie zostaje, zgadywanka, którą już zapisałeś, pozostaje w mocy. Właśnie dlatego zapisanie jej za pierwszym razem, zamiast zostawienia pola pustego, podczas gdy się zastanawiasz, ma znaczenie.

Part 7 — Jeden tekst, od początku do końca

Wszystko w tej części — tekst, pytania i klucz odpowiedzi — zostało napisane dla tej książki. Nic z tego nie jest prawdziwym tekstem ani pytaniem IELTS i nic nie powinno być traktowane jako oficjalny test próbny. Istnieje po to, by pokazać techniki z Part 3 i Part 4 zastosowane razem, od początku do końca.

7.1 Przegląd

Zanim przeczytasz tekst poniżej, oto co zauważyłby zdający stosujący technikę przeglądu z Part 3 w ciągu trzydziestu sekund: pięć akapitów, z których każdy zaczyna się od zdania tematycznego o innym etapie tej samej historii — obserwacji, hipotezy, pierwszej reakcji, komplikacji i szerszej lekcji. Zestaw pytań poniżej łączy zadanie typu identyfikowanie informacji (Part 4.1), zadanie typu dopasowywanie nagłówków (Part 4.2) i zadanie typu pytanie z krótką odpowiedzią (Part 4.9) — więc przed czytaniem zdający przeczytałby najpierw opcje dopasowywania nagłówków, ponieważ to zadanie zyskuje na wiedzy, czego szukać, i zaplanowałby odpowiadanie na pytania typu identyfikowanie informacji oraz pytanie z krótką odpowiedzią w kolejności tekstu, w miarę czytania.

7.2 Tekst i pytania

Pszczelarstwo miejskie i powrót ula na dachu

Przez większą część dwudziestego wieku zakładano, że pszczelarstwo to zajęcie wiejskie, niepasujące do hałasu, zanieczyszczenia i ograniczonej przestrzeni zielonej w centrum miasta. To założenie zaczęło się zmieniać

na początku lat 2010., gdy niewielka liczba zarządców hoteli i budynków biurowych w kilku miastach Europy Północnej zaczęła umieszczać ule na płaskich dachach, początkowo jako gest marketingowy, a nie poważny środek ekologiczny. To, co zaskoczyło zarządców budynków, którzy tego spróbowali, to nie fakt, że pszczoły przeżyły, lecz to, że kolonie na miejskich dachach często wytwarzały więcej niż porównywalne kolonie na okolicznej wsi, czasem ze znaczną przewagą.

Badacze, którzy później zbadali ten wzorzec, zaproponowali kilka wyjaśnień, i zajęło trochę lat, zanim ustalono, które z nich miało największe znaczenie. Jedna z wczesnych hipotez mówiła, że miasta są po prostu cieplejsze niż okoliczne tereny wiejskie, co wydłuża sezon żerowania o kilka tygodni z każdej strony. Okazało się to czynnikiem rzeczywistym, ale stosunkowo niewielkim. Większy efekt, ustalony dzięki porównawczym badaniom produktywności uli, dotyczył różnorodności pożytku: środowisko miejskie, z parkami, prywatnymi ogrodami, pobocznymi dróg, a nawet doniczkami na balkonach, oferuje pszczołom szerszą gamę kwitnących roślin przez większą część roku niż wiejski krajobraz zdominowany przez pojedynczą uprawę kwitnącą przez kilka tygodni naraz. Pojedyncze pole pszenicy, choćby największe, jest ubogim środowiskiem żerowania dla kolonii, gdy dana uprawa przestanie kwitnąć; kwartał miasta natomiast ma zwykle coś kwitnącego niemal przez cały rok.

Początkowa reakcja właścicieli budynków była entuzjastyczna, a liczba uli na dachach w kilku dużych miastach rosła szybko w połowie lat 2010. Ten entuzjazm sam wytworzył problem w ciągu kilku lat: w niewielkiej liczbie dzielnic o dużej gęstości zabudowy pojawiło się znacznie więcej uli, niż lokalny pożytek mógł faktycznie utrzymać, a kolonie w tych dzielnicach zaczęły wykazywać oznaki stresu żywieniowego mimo ogólnie

sprzyjającego środowiska miejskiego opisanego powyżej. Problem, zauważyli badacze, nie polegał na tym, że miasta były w ogóle niewłaściwe dla pszczół, lecz na tym, że stowarzyszenia pszczelarskie w kilku miastach nie skoordynowały rozmieszczenia uli, więc ule skupiały się tam, gdzie akurat znalazł się chętny dach, a nie tam, gdzie pożytek był faktycznie wystarczający, by je utrzymać.

W odpowiedzi kilka władz miejskich zaczęło współpracować z lokalnymi stowarzyszeniami pszczelarskimi nad wprowadzeniem dobrowolnych wytycznych dotyczących gęstości uli, zalecających maksymalną liczbę kolonii na kilometr kwadratowy na podstawie oszacowania zdolności kwitnienia danego obszaru. Wczesne wyniki z miast, które przyjęły te wytyczne, sugerowały poprawę zdrowia kolonii już po dwóch sezonach, choć badacze zastrzegali, że wytyczne są zbyt nowe, by wyciągać ostateczne wnioski bez dalszych danych długoterminowych.

Szersza lekcja, którą badacze wyciągnęli z tego epizodu, nie dotyczyła wyłącznie pszczół. Zasób, który wydaje się obfity w skali całego miasta — w tym wypadku kwitnące rośliny na całym obszarze miejskim — może wciąż być lokalnie rzadki w skali, która faktycznie liczy się dla organizmów z niego korzystających, a entuzjazm dla naprawdę korzystnej praktyki może podważyć jej własną korzyść, jeśli nie towarzyszy mu żaden sposób koordynowania, jak ta praktyka jest rozłożona w mieście.

Pytania

Pytania 1–3: Czy poniższe stwierdzenia są zgodne z informacjami zawartymi w tekście? Napisz TRUE, FALSE lub NOT GIVEN.

1. Miejskie ule na dachach wprowadzono pierwotnie głównie po to, by pomóc środowisku.

2. Ciepłejsze temperatury w miastach były pojedynczą, największą przyczyną, dla której miejskie ule wytwarzały więcej niż wiejskie.
3. Niektóre miasta wprowadziły zasady ograniczające, ile uli można trzymać na danym obszarze.

Pytania 4–5: Wybierz poprawny nagłówek dla akapitów 3 i 4 z listy poniżej.

Lista nagłówków i. Zaskakujące wczesne odkrycie ii. Problem spowodowany sukcesem iii. Reakcja, która pokazuje wczesną obietnicę iv. Porównanie dwóch teorii v. Zmiana opinii publicznej

4. Akapit 3

5. Akapit 4

Pytanie 6: Odpowiedz, używając nie więcej niż trzech słów z tekstu.

6. Według tekstu, czego nie zdołały zrobić niektóre stowarzyszenia pszczelarskie, zdaniem badaczy?

7.3 Odpowiedzi i dlaczego błędne opcje zaprojektowano tak, by je wybrać

1. False. Tekst stwierdza, że ule na dachach zaczęły się „początkowo jako gest marketingowy, a nie poważny środek ekologiczny” — to przeciwieństwo stwierdzenia, więc jest to bezpośrednia sprzeczność, nie brak informacji. Zdający skanujący jedynie słowa „środowisko” i „ule” bez przeczytania całego zdania mogłby zaznaczyć to jako Not Given, przeoczywszy wyraźny kontrast, który rysuje tekst.

2. False. Tekst nazywa hipotezę o cieplejszych temperaturach „czynnikiem rzeczywistym, ale stosunkowo niewielkim” i stwierdza, że wyjaśnienie oparte na różnorodności pożytku było „większym efektem”.

Zdający, który przestaje czytać po znalezieniu wyjaśnienia dotyczącego temperatury, bez dotarcia do zdania, które szereguje oba wyjaśnienia względem siebie, błędnie zaznaczyłby to jako True.

3. True. Tekst stwierdza, że władze miejskie „zaczęły współpracować z lokalnymi stowarzyszeniami pszczelarskimi nad wprowadzeniem dobrowolnych wytycznych dotyczących gęstości uli”. To bezpośrednie dopasowanie, choć sparafrazowane — „zasady ograniczające, ile uli” z pytania odpowiada „wytycznym dotyczącym gęstości uli” z tekstu, co jest dokładnie tym rodzajem parafrazy, jaki ćwiczy Part 5.

4. ii — Problem spowodowany sukcesem. Akapit 3 zaczyna się od entuzjazmu i rosnącej liczby uli, a potem przechodzi do stresu żywieniowego spowodowanego zbyt dużym skupieniem uli na jednym obszarze. Czytelnik dopasowujący wyłącznie na podstawie „entuzjastyczna” mógłby sięgnąć po nagłówek v („zmiana opinii publicznej”) — ale główna myśl akapitu, ujęta w jednej frazie, mówi, że wcześniejszy sukces stworzył własny problem, co nagłówek ii nazywa wprost, a nagłówek v nie.

5. iii — Reakcja, która pokazuje wczesną obietnicę. Akapit 4 opisuje wytyczne dotyczące gęstości i odnotowuje, że wczesne wyniki były pozytywne, ale potrzebne były dane długoterminowe. Nagłówek i („zaskakujące wczesne odkrycie”) to wiarygodnie wyglądający dystraktor, bo akapit rzeczywiście wspomina o wczesnym wyniku, ale to sformułowanie należy do wczesnego odkrycia z akapitu 2 dotyczącego różnorodności pożytku, nie do środka zaradczego opisanego w tym akapicie.

6. Skoordynować rozmieszczenie uli (albo „skoordynować, gdzie umieszczano ule”). Tekst stwierdza, że problemem było to, że

stowarzyszenia „nie skoordynowały rozmieszczenia uli”. Zdający odpowiadający własną parafrazą — taką jak „właściwie zarządzać liczbą uli” — najprawdopodobniej przekroczyłby limit trzech słów albo nie trafiłby w dokładną frazę oczekiwaną przez klucz odpowiedzi, co jest właśnie powodem, dla którego technika z Part 4.9 zaleca przeniesienie dokładnego sformułowania tekstu, zamiast przeformułowywania go.

Part 8 — Sprawdzanie własnych postępów

8.1 Ta książka to technika, nie test

Ta książka uczy techniki. Nie jest samotestem, a jeden oryginalny tekst ćwiczeniowy nie wystarczy, by powiedzieć ci, gdzie faktycznie stoisz.

The Minimum-Effort Path to 7.0 daje już oficjalny samotest dla Reading: posortuj swoje błędne odpowiedzi z oficjalnego testu próbnego według typu pytania, zamiast ufać pojedynczemu wynikowi zbiorczemu. Wynik zbiorczy może utrzymywać się na bandzie 6.5 z dwóch bardzo różnych powodów — czytelnik tracący kilka punktów rozłożonych równomiernie po każdym typie, albo czytelnik tracący większość swoich punktów w jednym konkretnym typie, przy komfortowym radzeniu sobie z resztą. Tylko sortowanie według typu mówi, który z tych powodów dotyczy ciebie, i tylko to mówi, do których części tej książki wrócić.

Jeśli nie podchodziłeś ostatnio do oficjalnego testu próbnego, to jest twój następny krok — nie kolejny wymyślony tekst z tej książki, ale prawdziwy, w prawdziwych warunkach czasowych, żeby wynik faktycznie coś znaczył.

Koniec

Zacząłeś tę książkę z jedenastoma typami pytań traktowanymi jako równie ważne, albo w ogóle nie traktowanymi jako odrębne. Kończysz ją z uszeregowaną mapą: cztery typy, gdzie pułapkę i technikę warto znać na pamięć, siedem kolejnych, gdzie krótszy, ale kompletny wpis obejmuje to, co potrzebujesz, i nawyk przeglądania struktury tekstu przed zaangażowaniem się w czytanie go od początku do końca.

To całość: lokalizuj, zanim zrozumiesz, dopasowuj parafrazę zamiast dokładnych słów, wydawaj swój czas tam, gdzie faktycznie są punkty, i nigdy nie zostawiaj pustego pola, które mogłeś wypełnić zgadywanką. Nic z tego nie wymaga przeczytania każdego tekstu dwa razy ani zrozumienia każdego zdania Tekstu 3. Wymaga tylko nietracenia punktów, których nigdy tak naprawdę nie musiałeś tracić przez brak zrozumienia.

O tekście i pytaniach. Tekst, pytania i opracowane odpowiedzi w Part 7 zostały napisane dla tej książki. Nic z tego nie jest oficjalną treścią IELTS, a ćwiczenie na nich nie jest tym samym, co podejście do prawdziwego egzaminu. Do swojej faktycznej samooceny użyj oficjalnych materiałów do ćwiczeń — patrz **The Minimum-Effort Path to 7.0**.

O zmianach w 2026 roku. Szczegóły dotyczące sposobu podchodzenia do egzaminu z Part 2 zostały sprawdzone na ielts.org krótko przed publikacją. Szczegóły dotyczące sposobu podchodzenia do egzaminu to dokładnie ten rodzaj informacji, który bywa z czasem korygowany. Potwierdź aktualne zasady na ielts.org i w swoim ośrodku egzaminacyjnym, zanim się na nich oprzesz.

Powodzenia na egzaminie, i na tym, do czego jest on kolejnym krokiem.

O tych książkach

[Kliknij tutaj https://freeieltsbooks.net/pl/about/](https://freeieltsbooks.net/pl/about/)

Ta książka jest darmowa. Powstała po to, żeby ją rozdawać, i możesz swobodnie przekazać ten plik każdemu, kto przygotowuje się do egzaminu — koledze z zajęć, grupie do nauki, nauczycielowi. Nie potrzebujesz na to zgody i nie ma nic do zapłacenia.

Więcej darmowych książek znajdziesz na **freeieltsbooks.net**.

Wróć za tydzień

Zapisz sobie ten adres teraz, skoro już o nim myślisz:

freeieltsbooks.net

Dodaj go do zakładek albo ustaw przypomnienie w telefonie na przyszły tydzień — dodajemy kolejne książki. Strona pokazuje datę ostatniej aktualizacji, więc od razu zobaczysz, co się zmieniło od twojej ostatniej wizyty.

Nie ma się do czego zapisywać i nie musisz podawać adresu e-mail. Przypomnienie jest twoje, we własnym telefonie — to jedyny sposób, w jaki możemy do ciebie dotrzeć, i wolimy, żeby tak zostało.

Ta edycja została zaktualizowana: wrzesień 2026.

[Kliknij tutaj https://freeieltsbooks.net/pl/about/](https://freeieltsbooks.net/pl/about/)

Publikacja niezależna — bez powiązania z IELTS Partners i bez ich poparcia.

Tekst, pytania i każdy przykład opracowany w tej książce zostały napisane specjalnie na jej potrzeby. Nic z tego nie jest oficjalną treścią IELTS, a ćwiczenie na

nich nie jest tym samym, co podejście do prawdziwego egzaminu.